

4. Wreszcie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo, uznając ich argumenty uzupełniające za nowe, a tym samym niedopuszczalne, mimo że stosowne zarzuty zostały przez nie podniesione już w skardze.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 lutego 2014 r. w sprawie T-180/13,
Pesquerías Riveirenses i in. przeciwko Radzie, wniesione w dniu 4 kwietnia 2014 r. przez Pesquerias
Riveirenses, S.L. i in.**

(Sprawa C-164/14 P)

(2014/C 159/28)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Pesquerias Riveirenses, S.L., Pesquera Campo de Marte, S.L., Pesquera Anpajo, S.L., Arrastreros del Barbanza, S.A., Martinez Pardavila e Hijos, S.L., Lijo Pesca, S.L., Frigoríficos Hermanos Vidal, S.A., Pesquera Boteira, S.L., Francisco Mariño Mos y Otros, C.B., Juan Antonio Pérez Vidal y Hermano, C.B., Marina Nalda, S.L., Portillo y Otros, S.L., Vidiña Pesca, S.L., Pesca Hermo, S.L., Pescados Oubiña Perez, S.L., Manuel Pena Graña, Campo Eder, S.L., Pesquera Laga, S.L., Pesquera Jalisco, S.L., Pesquera Jopitos, S.L., Pesca-Julimar, S.L. (przedstawiciel: adwokat J. Tojeiro Sierto)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Uchylenie postanowienia Sądu odrzucającego jako niedopuszczalną wniesioną przez wnoszące odwołanie skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 40/2013 z dnia 21 stycznia 2013 r.⁽¹⁾ oraz wydanie nowego orzeczenia uznającego dopuszczalność wspomnianej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Istnienie bezpośredniego oddziaływania – naruszenie art. 263 TFUE

Artykuł 263 akapit czwarty TFUE stanowi, że „każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść [...] skargę na [...] akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie obejmują środków wykonawczych”. W tym celu bezpośrednie oddziaływanie i brak środków wykonawczych są dwoma odmiennymi wymogami, a istotna dla ustalenia bezpośredniego oddziaływania zaskarżonego aktu kwestia uprawnień dyskrejonalnych państwa jest natomiast nieistotna dla ustalenia, czy akt krajowy można uznać za „środek wykonawczy” w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

Wnoszące odwołanie uważają, że istnieje jasne i bezpośrednie oddziaływanie pomiędzy nimi, jako armatorami rybołówstwa połowiącymi błękitka, a rozporządzeniem, które ustanawia połowy tego gatunku i połowy te ogranicza. Zarządzanie zasobami błękitka jest dokonywane corocznie przez UE w drodze TAC (całkowitego dopuszczalnego połowu) i zdaniem wnoszących odwołanie ustalenie wspomnianych TAC jest nieprawidłowe, ponieważ nie uwzględnia najnowszych istniejących zaleceń naukowych i w konsekwencji fakt zarządzania błękitkiem jako jednym rodzajem zasobów, a nie jako dwoma odrębnymi zasobami powoduje, że całkowity dopuszczalny połów jest mniejszy od tego, jaki powinien przypadać wnoszącym odwołanie w wypadku gdyby zarządzano zasobami oddzielnie na północy i na południu. Przy wspomnianym ustalaniu TAC nie może mieć miejsca żaden późniejszy przydział uprawnień do połowów ze strony państw ani sposób zarządzania wykorzystany do ich rozdziału, ponieważ ich rozdział jest zawsze dokonywany na podstawie TAC pierwotnie ustalonego przez UE i w konsekwencji jedyny wybór lub alternatywa, jaką mają skarżące, aby okazać swój brak zgody na wspomniany TAC i na sposób jego ustanawiania lub zarządzanie rybołówstwem, polega na wniesieniu środków odwoławczych do europejskich sądów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 40/2013 z dnia 21 stycznia 2013 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2013 r. dostępne w wodach UE oraz – dla statków UE – na określonych wodach nienależących do UE w odniesieniu do pewnych stad ryb oraz grup stad ryb, które są przedmiotem negocjacji lub umów międzynarodowych (Dz.U. L 23, s. 54).